

[Rosing.]

kommunevalgene og landsrådsvalgene i den kommende tid, hvis man bibeholder denne ordning, og det er jo også vores tanke at gøre så meget som muligt for at fremme valgdeltagelsen, som er dalende.

Efter mine beregninger skulle kommunevalgene i Grønland i øjeblikket f. eks. i Godthåb foretages i løbet af 2 dage i stedet for 1 dag, hvis hver vælger gerne skulle skrive de 13 navne, der skulle til, og det bliver endnu værre i den kommende tid, i hvert fald i 1971, hvis man ikke finder en anden ordning, som er mere passende. Jeg håber altså, at den sidste del af ministerens besvarelse kommer til at give et resultat, som gør hele systemet anderledes, således at vi lettere og med villighed kan komme hen til valgurnerne, sådan som det har været før; men efterhånden taber man altså lysten til at komme til valgurnerne, netop fordi man er tvunget til at skrive så og så mange navne på stemmesedlen.

Ministeren for Grønland (Carl P. Jensen):

Ja, jeg må jo takke hr. Rosing for hans venlige bemærkninger til mig, men jeg kan dog ikke tilbageholde en spagfærdig bemærkning om, at hr. Rosing jo er kommet en postgang for sent, eftersom det ikke er mere end 2-3 måneder siden, vi havde den grønlandske kommunallov til forhandling her i folketinget. Da havde det været rette tid at fremsætte sine synspunkter.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om statens bygge- og boligfond.

(Lovforslaget (nr. 132) findes i tillæg A. sp. 2685, fremsættelsen i tidenden sp. 2652).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Axel Ivan Pedersen: Efter at den kritik, der blev rejst mod boligforliget, nu — efter at man har set bort fra de mest positive ting i forliget — kun kan samle sig om en mere eller mindre begrundet og for lejernes vedkommende ulogisk bekymring for, hvordan det skal gå i 1975, når normaliseringsperioden udløber, og efter at det ved den hidtil gennemførte lovgivning på boligområdet er fatslået, at boligforligets aftaler er holdt og al tvivl herom således manet i jorden, må det være rimeligt ved indledningen til en debat om det foreliggende forslag til lov om en bygge- og boligfond at bemærke, at der ikke i boligforliget er truffet aftaler, som hindrer en videre udbygning af vor boliglovgivning, heller ikke med henblik på at gøre overgangen til et frit boligmarked i 1975 lettest mulig. Man må sige tværtimod. Det er i boligforliget aftalt, som det står anført under punkt 9 i aftalerne, at med henblik på nedsættelse af grundpriserne vil folketingets lejeudvalg overveje foranstaltninger til sikring af et tilstrækkeligt udbud af grunde i byggemoden stand, og i forbindelse hermed øge bestræbelserne for at fremme byggemodningen; det foreliggende lovforslag tager netop sigte på at stille midler til kommunernes rådighed og vil efter socialdemokratiets mening i betydeligt omfang tjene det lige nævnte formål i de kommende år.

Jeg skal i denne forbindelse ikke lægge skjul på, at en lovgivning som den, der her er tale om, burde have været gennemført senest i 1965 i forbindelse med ændringerne i byreguleringsloven, således at kommunerne herved ville have fået mulighed for at opfylde den pligt til fremme af byggemodningen, som blev pålagt dem i nævnte lov. Den store interesse, venstre dengang viste netop byreguleringsloven, og den interesse, man stadig har for de problemer, der knytter sig til byregulering og zoneinddeling, har hos mig skabt forventning om venstres fulde tilslutning til dette lovforslags principper.

Men selv med dette forslags ophøjelse til